

BITVA O ČESKÉ ZEMĚ

JAN KOTOUČ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Jan Kotouč

**BITVA
O ČESKÉ ZEMĚ**

Copyright © 2022 by Jan Kotouč

Cover © 2022 by Tomáš Flak

Maps © 2022 by Tereza Kovanicová

For Czech Edition © 2022 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-519-9

ISBN PDF: 978-80-7456-520-5

ISBN ePub: 978-80-7456-521-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-522-9

Jan Kotouč

Bitva o české země

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2022

Edice

„Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie

(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu

(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země

(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

V tajné službě Koruny české

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius

(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj

(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc

(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. Tisíciletý démon
3. Světlý král

Vendula Brunhoferová: Hladový národ

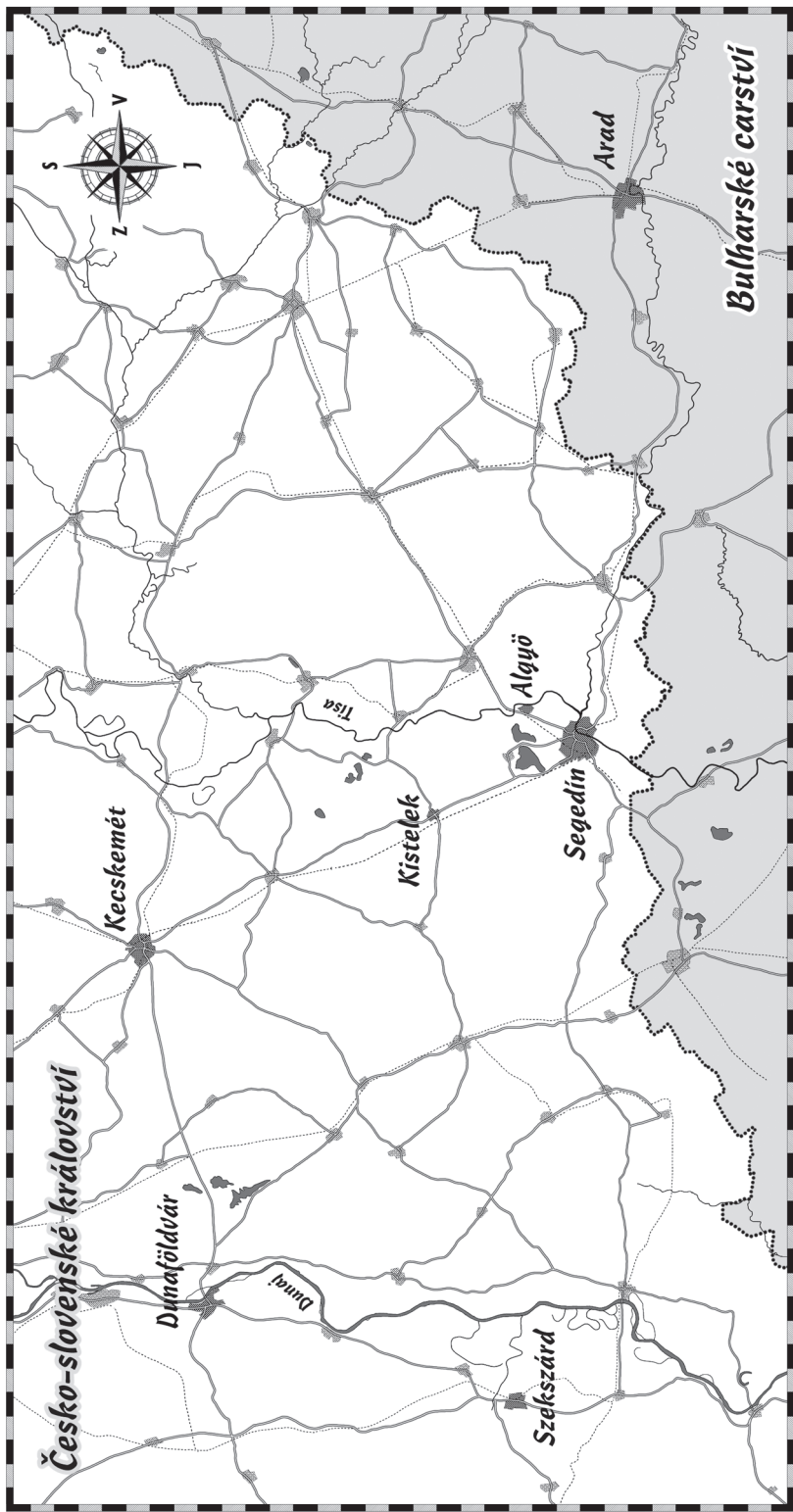
(aneb alternativní druhá světová válka)

<http://www.jan-kotouc.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Děkuji všem mým podporovatelům z Patreonu a všem fanouškům, kteří pomáhají udržovat na hladině nejen česko-slovenské loďstvo, ale i mě!

Mapa světa po roce 1848

Prolog

18. května 1949

„Ponorka! Máme hlášení o ponorce!“

Kontradmirál Milan Šverma z Česko–slovenského královského námořnictva měl pověst klidného a hloubavého velitele, jehož každý pohyb je opatrný a promyšlený.

Takže i teď, po výkřiku jednoho z radistů, se s ledovým klidem otočil od rozhovoru se svým vlajkovým kapitánem a nevzrušeně došel k radistovi s tempem elegána, který si vyrazil na procházku.

„Kde?“

Štábní spojař už převzal zprávu. „*Ploučnice* hlásí ponorku ve své oblasti.“

„*Svratka* také hlásí ponorku!“ přišla další zpráva. To už se lodí začal rozeznívat poplach.

„Admirále, s vaším dovolením půjdu na můstek,“ řekl kapitán Mohaupt a Šverma přikývl, zatímco sám zamířil do zakreslovací kajuty za vlajkovým můstkem. Skupina šestnácti torpédoborců a dvou lehkých křižníků obklopovala jádro jeho 1. leteckého svazu

tvořeného těžkými letadlovými loděmi *Sokol*, *Orel* a lehkou letadlovou lodí *Kunovice*. Torpédoborce *Ploučnice* a *Svratka* byly na samém pravoboku jejich formace.

„Torpédoborce vypouštějí hlubinné nálože, pane!“ hlásil spojař.

Šverma dál příkyvoval. Nic z toho, co se dělo, nemohl žádným rozkazem ovlivnit, kapitáni jeho torpédoborců byli zkušení a poslední, co potřebovali, bylo, aby jim do práce kecal velitel svazu, i když daný velitel trávil na torpédoborcích většinu prvních patnácti let své kariéry.

Vyšel na ochoz u vlajkového můstku a dalekohledem sledoval vyskakující gejzíry v místech, kde byly odpáleny hlubinné nálože.

Šverma by za normálních okolností nechal změnit kurz, ale před třemi hodinami vypustili útočnou vlnu letadel na skupinu ruských křižníků a udržovali rádiový klid. Letadla musela vědět, kde je zase najdou.

„Nařídte *Ploučnici*, ať tu ponorku pronásleduje a potom se připojí k formaci.“

„Ano, pane admirále.“

Pluli dál a Šverma si zkontroloval hodinky. Jeho svaz vyplul z Dukly před dvěma dny. Zatímco většina letadlových lodí Česko–slovenského královského námořnictva byla na cestě do Amerik, oni měli za úkol střežit domovské vody. Během posledních dvou let české letadlovky několikrát napadly hlavní ruský přístav ve Smolensku a těžce poškodily několik bitevních lodí. Rusové se poučili a jejich válečné letectvo hlídalo všechny přístavy, a proniknout k nim tak, aby šla napáchat nějaká velká škoda, bylo skoro nemožné. Stejně chráněná byla naštěstí Dukla, navíc bráněna zbrusu novým radarem.

Protože ale za ochranu českých přístavů nyní víc a víc odpovídalo královské letectvo, letadlové lodě měly volnou ruku a admirál Mauser, velitel Domovské flotily, se rozhodl vyslat Švermův svaz na útočnou misi. Podle zpráv průzkumných letadel ze Smolensku vyplula skupina ruských křižníků do Černého moře a do přístavu

v Novém Sevastopolu. Šverma byl vyslán po jejich stopě a dnes nad ránem je jeho průzkumný letoun našel.

Ne že by nevěřil schopnostem pilotů od letectva, ale bylo příjemné nechat si přítomnost nepřátelských lodí potvrdit i vlastními námořními piloty. Zároveň se potvrdilo, že šlo opravdu jen o křižníky, všechny ruské bitevní lodě, bitevní křižníky a letadlové lodě zůstávaly ve Smolensku.

„Za jak dlouho by měla být naše letadla u cíle?“ zeptal se.

Jeho pobočník si zkontroloval hodinky. „Za dvacet minut, pane admirále. Potom...“

„Ponorka, ponorka!“

Tentokrát hlášení přišlo z levoboku, z opačné strany formace.

„Dvě ponorky! *Želivka* hlásí dvě ponorky!“

Švermu napadlo, že první ponorka musela hlásit jejich pozici kolegům, kteří čekali poblíž.

Nepřítel musel dostat echo o plavbě jeho letadlovek a sám dát echo ponorkám.

Nebo prostě věděl, že Češi budou pronásledovat ruské křižníky.

Přešlápl z jedné nohy na druhou, aby udržel rovnováhu, když kapitán *Sokola* loď stočil na pravobok.

Znovu vyšel na ochoz, a to právě ve chvíli, kdy někdo zakřičel: „Torpéda ve vodě!“

Viděl je, ani nepotřeboval dalekohled. Čtyři jasné bílé brázdy se pod hladinou blížily k jeho vlajkové lodi.

Sokol se nadále otáčel a Šverma sledoval, jak torpéda zmizela pod trupem.

Jedno se objevilo na druhé straně lodě.

Tři loď zasáhly.

Vzápětí se celá loď otrásla a admirál by spadl na zem, kdyby ho jeden z důstojníků včas nezachytil.

Křik. Sirény.

Admirálův pověstný klid dostal trhliny. Nebyla to první bitva, které se účastnil – předchozího dne jeho skupina odrazila útok malé skupiny ruských armádních bombardérů, které přiletěly z pobřeží – ale

teď to z nějakého důvodu bylo něco jiného a v několika nekonečných sekundách se dokázal jen prázdně dívat před sebe.

Pak to ale pominulo.

Začal vydávat automatické rozkazy a soustředil se na práci. Ve vodě se objevila další dvě torpéda, ale tato naštěstí minula cíl.

Posádka celého leteckého svazu urputně bojovala proti nepříteli pod hladinou a po půl hodině byly ponorky pryč, každá pronásledována jedním torpédoborcem, zatímco zbytek chránil svaz před dalšími návštěvami.

Po půl hodině se také Šverma osobně vydal o palubu výš na kapitánský můstek, kde byl v plném záprahu kapitán Mohaupt.

„Jaké jsou škody, Martine?“

„Tři zásahy pod čarou ponoru na pravoboku, pane admirále. Moji opraváři tvrdí, že palubu utěsní, ale vznítily se nám nějaké výpary z palivové nádrže na spodních palubách. Izolovali jsme to, ale pokud to neutěsníme...“

Větu nedořekl, nemusel. Šverma si dokázal až moc dobře představit, co by to znamenalo pro celou letadlovou loď. Zároveň věděl, že starší letadlové lodě třídy *Sokol* nemají tak dobré bezpečnostní zařízení a uzavíratelné průlezy jako novější třída *Blaník*. Jeho lidé byli špičkově vycvičení, ale loď už dávno nebyla výkvětem technologie. Spousta bezpečnostních jistění byla na palubu přidána až během války po tom, co se v boji potopily jejich sesterské lodě *Albatros* a *Káně*. Snad to bude stačit.

„Rychlost?“

„Víc než deset uzlů z lodě nevytáhnu, pane!“

Šverma stál nehybně, a zatímco jeho zevnějšek podporoval obraz klidného vůdce, uvnitř to vřelo. Nevěděl, jak uspěl jeho letecký útok, ale letadla se budou brzy vracet. Jenže *Sokol* tu dost možná nebude moct zůstat.

Musí se vrátit.

Zároveň si uvědomoval krutou pravdu, že námořnictvo právě minimálně na několik měsíců přišlo o jednu z pouhých dvou těžkých letadlových lodí v domácích vodách.

23. května 1949

Valerij Solovjov se nikdy nepovažoval za dobrého střelce. Dlouho se držel přesvědčení, že zbraně jsou jednoduše něčím odporným, nástrojem útlaku nevhodným pro intelektuála jako on.

To bylo předtím, než mu bylo z rozsudku ministerstva vnitra před pěti lety zakázáno vyučování na univerzitě v Jekatěrinburgu – kterou kdysi pomáhal založit. A předtím, než byl před deseti měsíci vydán rozkaz k jeho zatčení. Od té doby musel občas zbraň používat. Ale nikdy nebyl dobrý střelec. Kompenzoval to tím, že se stal dobrým vůdcem.

Jeho muži za ním šli kamkoli. Teď jejich malá skupinka čekala spolu na hřebenu malého kopce a sledovala brzdící ozbrojený vlak.

Další muži čekali po celém okolí, Solovjov je neviděl, ale věděl, že tam jsou, věděl, kde se podle plánu rozmisťují. Čekali na signál.

Vlak se zastavil a z vagonů začali seskakovat vojáci. Měli označení Vnitřní armády. Armády, kterou car pověřil zajišťováním bezpečnosti uvnitř Ruska, což v praxi znamenalo, že tito vojáci potlačovali povstání nevolníků, rolníků a vůbec všech zoufalých hladovějících lidí, kterým nezbylo nic jiného než klást odpor, protože neměli co ztratit. Vzhledem ke své práci byla Vnitřní armáda oddílem, který nepřijímal žádné brance, všichni vojáci se tam přihlásili dobrovolně. To z nich v očích Solovjovových soudruhů dělalo ještě legitimnější cíle. Spousta bojovníků pod Solovjovovým vedením bývala členy carské armády, odkud zběhli. Ve vnitřnících viděli symbol svého útlaku.

Solovjov to celé viděl pragmatičtěji, dobře chápal, že spousta z vojáků se k Vnitřní armádě přidala prostě ze zoufalství. Když vaše rodina hladoví, uděláte cokoli, abyste jim naplnili břicha. Solovjov by byl nejradši, kdyby k násilí nemuselo dojít, ale věděl, že k opravdové změně bez násilí nedojde. Bylo tomu tak ještě před Velkou bouří ve Francii. A po Velké bouři vzplála revolucí celá Jižní Amerika.

Jako pragmatik chápal, co bylo potřeba udělat.

Vojáci Vnitřní armády se rozmístili, ale nikdo nevytáhl nijak znepokojeně. Vlaky s obilím chránili běžně, a i když občas k potyčkám docházelo, většinou byli včas varováni – komunističtí partyzáni například rádi na trať házeli stromy nebo velký balvan. Tady nic takového nebylo, jednoduše spadl semafor a přednosta stanice je dokonce vysílačkou informoval, že došlo k potížím na trati, špatně přehozená výhybka, a musí ji ručně běžet přehodit zpátky.

Takže vnitřníci v klidu pokuřovali, a i když pozorovali les, nic je netrápilo. Nemohli vědět, že místní přednosta stanice je jeden ze Solovjovových lidí.

Mohlo jim to dojít, kdyby si zjistili, že bratr přednosta před dvěma lety zemřel ve válce na palubě bitevní lodi a jeho sestra nepřežila minulou zimu, když podvyživená porodila dítě.

Vedle sebe uslyšel šepot. Jeho zástupce – a *de facto* vojenský velitel operace – Andrej Utkin procházel mezi jednotlivými soudruhy a každému dával poslední instrukce.

„Ty střílej na prvního zleva. Ty na druhého zleva, ty na třetího zleva.“ Dva nejlepší střelci měli za úkol první ranou zabít oba kulometčíky na střeše vlaku.

Nakonec se Utkin podíval na Solovjova a bývalý univerzitní profesor se na bývalého seržanta v okupačních silách v Turecku usmál a mávl rukou.

„Ted!“

Salva pušek bojovníků na hřebenu kopce vypálila téměř současně. Okamžitě se k nim přidali další lidé rozmístění v lesích kolem trati.

Vnitřníci padali k zemi, Solovjov zavřel oči, když viděl, jak hlava jednoho muže téměř explodovala po přímém zásahu. Carská vojska nakonec začala opětovat palbu, ale přišla o oba kulometry a na několik kritických sekund je ochromilo naprosté překvapení.

Jejich důstojníci křičeli na poplach, strojvedoucí se pokusil vlak znovu rozjet, ale to už oddíl Solovjovových mužů dorazil k lokomotivě a přemohl posádku vlaku.

Nějaký vnitřník se pokusil zase vyšplhat ke kulometu, ale na to ostrostřelci čekali. Ke kulometu se už nikdo nedostal.

Po chvíli palba utichla. Vystřídal ji nářek raněných a umírajících.

„Dolů!“ přikázal Utkin a všichni kromě Solovjova a hrstky ostro-
střelců seběhli k vlaku. Utkin svolil, že je Solovjov jako hlava operace
může doprovázet, ale rezolutně odmítl, aby běžel v čele vojska nebo
něco takového. „Ty střílet neumíš, já ano. Ty umíš vymyslet, co dál, já
ne. Tak tady zůstaň, soudruhu!“

Solovjov se při té vzpomínce musel pousmát. Ano, střílet neuměl,
ale nehodlal lidi, které měl na starost, posílat do boje sám, když celá
operace vycházela z jeho plánu a z informací, které *jemu* poskytl ano-
nymní kontakt.

Stejně jako mu předtím kontakt poskytl náklad pušek, jež mu do-
vezl přímo vojenský transport. Prý měl přijmout dar a nestarat se
o to. Právě ty pušky byly tím, co rozhodlo střet s vnitřňáky v jejich
prospěch asi nejvíc. Vojáci byli zvyklí na útoky nevolníků vyzbroje-
ných tu a tam nějakou starou kulovnicí nebo jednou či dvěma kra-
denými puškami. Nebyli připraveni na sto mužů se zbrusu novými
puškami Zimovjev 44 stejného typu, jako měli oni.

Solovjov nevěděl, kdo jeho organizaci kontaktoval, ale bylo mu
jasné, že v Rusku spousta organizací smýšlí podobně jako jeho.
Revoluce se rodila po celé zemi.

Utkin se za ním nakonec vydrápal zpátky na kopec. „A je to,
Valere. Přesně, jak jsme věděli. Vlak plný obilí. Víc než osm set tun.“

„Takže náš kontakt mluvil pravdu.“

„Jo, mluvil.“

„Nasedneme na vlak a odjedeme. Sem pomoc hned tak nedosta-
nou, ale čím víc času budeme mít na klidné vyložení, tím líp.“

To byla jedna z výhod toho mít na své straně přednostu stanice,
který uměl přehazovat výhybky a odesílat falešná hlášení. Mohli si
vlak odvézt někam, kde ho mohou v klidu vyložit a obilí rozdat po-
třebným lidem z ufského sovětu. Skladiště ve Vladivostoku, kam
vlak původně směřoval a kde mělo jídlo jenom ležet a čekat, až ho
bude carská armáda v Tichomoří potřebovat, se bez něj určitě obe-
jdou.

Úvahy přerušil křik. Zvedl hlavu a uviděl, jak skupina jeho vojáků

tahá jednoho z mála přeživších vnitřňáků. Podle výložek poznal, že je to důstojník, dokonce major. Zatím ho mlátili, ale v některých rukou se už objevily nože.

„Myslíš, že bys je dokázal zastavit?“ zeptal se přítele.

Utkín zavrtěl hlavou. „Ne. Na svůj čas v armádě nevzpomínám rád, ale něco jsem se tam naučil. Jako velitel nesmím vydat rozkaz, o kterém vím, že ho neuposlechnou.“

Solovjov přikývl, zatímco křik sílil.

Neexistovalo nic jako čistá válka. Ať už udělá cokoli, ublíží to spoustě lidí. Věděl to, dokázal si to zdůvodnit, ale tím to nebylo o nic příjemnější.

Strom svobody se musí občas zalít krví vlastenců. Tak to řekl ještě před Velkou bouří nějaký Američan.

Jenže kdo jsou tady ti vlastenci? Ani nemluvě o Solovjovově obavě, že než skončí zalévání, z Ruska nic nezůstane. Ne s válkou, šíleným carem a hladovějícím obyvatelstvem. Směřovalo to ke krvavé občanské válce, a koho nezabije válka, toho zabije hlad.

Dělal, co mohl, ale pro Rusko šťastný konec neviděl.

2. června 1949

Přišli pro něj uprostřed noci.

Mircea Codrescu tušil, že se něco takového jednou může stát. Věděl to, když se ještě jako student v Temešváru stal členem skupiny Tepes, kterou vláda bulharského cara označila za nelegální. Riziko se ještě znásobilo, když během práce v přístavu Chaskovo přijal nabídku, aby pozoroval válečné lodě i lodní provoz obecně a hlásil, co vidí. Věděl, že se jedná o špionáž, a věděl, co ho může čekat, když ho chytanou.

Ale teď, když ho s páskou přes oči vedli z auta dlouhou chodbou do nějaké budovy, si uvědomil, že nikdy opravdu *nevěřil*, že se to stane. Ne jemu.

Nenáviděl Bulhary, kteří před lety anektovali Rumunsko – jehož po Velké bouři zbyl výrazně větší kus, nenáviděl tu jejich kulturní

asimilaci, to, jak si car s Rumunskem dělá, co chce. A nejvíc nenáviděl to, že většina Rumunů si na to zvykla a v klidu žije své životy skoro tři generace pod bulharskou nadvládou.

Jenže to byla všechno abstraktní pohoršení. Nic to neměnilo na skutečnosti, že ho *právě teď* vedou bůhvíkam s páskou přes oči.

Vpadli k němu do bytu uprostřed noci, jen pár hodin předtím, než měl cestou na snídani předat zprávu o dění v přístavu svému kontaktu. Prohlásili, že je zatčen, a dál se ho na nic neptali, jen ho někam odvezli.

Stoupal po schůdcích. Dřevo vrzalo a pak se ocitl na prkenné platformě.

„Mirceo Codrescu, jste zatčen za špionáž proti Jeho Veličenstvu carovi Simeonovi,“ řekl hlas rezonující velkým sálem. Znělo to jako kněz pronášející pohoršené kázání v kostele.

„Špionáž pro nepřátele Bulharského impéria se trestá smrtí!“
Tohle se neděje, to se nemůže dít!

Někdo mu něco přetáhl přes hlavu a na krku najednou ucítil tlak... bože, oni mu nasadili oprátku!

„Ne!“ vykřikl a začal se zmítat. Ruce měl spoutané za zády a pořád nic neviděl. Dva páry rukou ho držely na místě.

„Ne!“ vykřikl. Skoro zapištěl. Kalhoty měl nasáklé močí. „To nemůžete! Musí být přece soud...!“

Ale oni mohli a dělali to.

Tohle se neděje. Tohle se neděje!

„Rozsudek bude vykonán okamžitě!“ pokračoval hlas.

„Ne!“

Vrznutí páky, a jeho další výkřik byl spojený s propadlem, které se mu otevřelo pod nohama.

Nohy dopadly na zem, on se svalil na bok, ruce měl stále svázané. Rychle oddychoval a netušil, co se stalo. Propadlo se to pod ním. Byl na šibenici. Byl...

Pásku mu někdo strhl z očí. Světlo ho málem oslepilo. Stál nad ním kdosi v uniformě bulharské policie, chytil mu hlavu do obou dlaní a přinutil jeho zarudlé, uslzené oči, aby se podívaly na něj.

„Teď dobře poslouchej. Uděláš přesně to, co ti řekneme, rozumíš?“

Mircea se třásl. Jeho mozek odmítal fungovat, ale udělal pohyb, který mohl být přikývnutím.

„Ráno půjdeš na schůzku se svým kontaktem. Předáš mu zprávu, ale takovou, kterou ti dáme *my*. Nic mu neřekneš, nic mu nenaznačíš. Budeš mu zprávy předávat dál, ale budou to *naše* zprávy. Rozumíš? Protože pokud to neuděláš, pokud ho jen slůvkem nebo náznakem varuješ, tak se na tuhle šibenici vrátíš, a tentokrát tvůj provaz nebude odříznutý. Rozuměls?“

Mircea znovu přikývl.

„Ptal jsem se, jestli jsi rozuměl!“

„Ano, ano, udělám, co budete chtít!“

5. června 1949

Na palubě bitevní lodě *Karel IV.* probíhala ceremonie, na kterou dohlížela celá Domovská flotila v Dukelské zátocce. Každý vlajkový důstojník v přístavu byl ve slavnostní uniformě a stál vyrovnaný na palubě, když po schůdcích z admirálské bárky vystoupal muž v uniformě admirála Česko–slovenského loďstva.

Bocman ho uvítal píšťalkou a všichni se vypjali do pozoru. Námořní kapela na přídi začala hrát *Kde domov můj*.

Příchozí admirál zasalutoval vlajce a potom kráčel podél nastoupené řady důstojníků po červeném koberci.

Jmenoval se Bohdan Kubelík, mladší bratr hraběte z Plzně, a k dnešnímu odpoledni se stával velícím důstojníkem Domovské flotily a všech přítomných.

Jak kolem nich procházel, úplně cítil, co si někteří z nich myslí.

Tohle je náš nový velitel?

Proč nepovýšili někoho od letadlovek? V tom je budoucnost.

Je to úředníček, na moři nebyl sedm let.

Je vidět, že Domovská flotila je na druhé koleji.

Kubelík si z těch poznámek nic nedělal. Patřilo to k věci. Námořníci si mysleli, že každý velitel je neschopný idiot, mladší důstojníci měli

za to, že velitel je odtržený od reality, a admirálové každý jeho krok srovnávali s tím, co by na jeho místě udělali oni.

Došel až ke svému protějšku a vyměnili si zaslutování.

Admirál Hanz Mauser, odcházející velitel Domovské flotily.

Následovala ceremonie. Oba admirálové se svými náčelníky štábu stáli u připraveného řečnického pultíku. Mauser mluvil o tom, jaká čest a výsada pro něj bylo velení Domovské flotile, kterou převzal po svém turnusu jako velitel menší Severní flotily, když původní velitel zahynul i se svou lodí při bitvě u Švédska.

Kubelík ho následoval, věděl, že většina námořníků tohoto hor- kého červnového dne myslí spíš na to, aby ta opičárna už co nejdřív skončila a oni se mohli převléct z propocených slavnostních hadrů. Rozhodl se tedy být stručný, řekl obligátní fráze, jaká je to pro něj čest, a dodal, že jako velitel flotily bude se svými lidmi vždycky na moři a ve stejném nebezpečí jako kterýkoli námořník. Možná ho měli za úředníčka, ale věděli, že nemluví jen tak do větru. Mauserův před- chůdce zahynul spolu s dalšími sedmi sty námořníky při potopení bitevní lodě *Jan Hus*.

Když ceremonie skončila, Kubelík následoval Mausera do vlajko- vé kajuty, kde už je čekal stevard s vychlazenou kofolou. Oba muži si rozepnuli límečky uniforem, jakmile prošli průlezem.

„To jsem rád, že to máme za sebou,“ vydechl Kubelík. „Na tohle už jsme staří. Můj kardiolog říká, že muž mého věku by se neměl zdržovat dlouho na sluníčku.“

Mauser se uchechtl a oběma nalil. „Vůbec ses nezměnil, Bohdane.“

Teď už byli sami a mohli zapomenout na oficiality. Kubelík se usa- dil do křesla naproti starému veliteli a přijal nabízenou limonádu. „V každém případě gratuluju k povýšení, Hanzí.“

„Jestli tomu tak chceš říkat. Sám nevím, co přesně mám na ge- nerálním štábu dělat. Má to dlouhý a komplikovaný název a popis pracovní náplně, který si nepamatuju. Navíc je to nová pozice, takže se ani nemůžu zeptat předchůdce, co dělal!“

„Ano, v ptaní se svého předchůdce mám asi výhodu.“ Kubelík mrkl na štos dokumentů, které měl Mauser připravené na stolku.

Čekala je ještě spousta práce. S Mauserem se znali už z dob studií na akademii v Liptovském Mikuláši, kde Kubelík pomáhal Mauserovi s češtinou a Mauser ho na oplátku učil německy.

„Nevím, co ti Honza Brož říkal, když tě sem posílal, ale rozhodně to tu taky nebudeš mít lehké.“

„Nic, jen mi řekl, že budu hlavně hlídat pevnost.“

Mauser mávl rukou. „Náčelník štábu námořnictva je asi dobrý člověk, ale tím, jak dlouho sloužil v Americe, ji má zafixovanou jako to důležité místo.“

„No, však tam Rusové nasadili všechny své letadlové lodě a ohromná invazní vojska!“

„Já vím. A naši tam jdou teď do protiútoků na ruské základny na Tahiti a Havaji. Od nás k nim už plují posily. A to je to nejhorší.“

„Co?“

Mauser otevřel jednu ze složek. „Oficiálním úkolem Domovské flotily je bránit pobřeží Česko–slovenského království, dohlížet na ruskou Severomořskou flotilu ve Smolensku a zabezpečovat naše obchodní trasy až k Jižní Africe. V tomto pořadí. A bohužel k tomu nemáme dost prostředků. Potřebovali jsme novou letadlovou loď – hlavně po tom, co nám zasáhli *Sokola*, ale zbrusu nový *Ďumbier* s nejlepšími novými piloty odplul do Amerik spolu s další lehkou letadlovou lodí. Na nás připadne *Ostredok*, ale ten se ještě dokončuje v Drážďanech a dřív než za čtyři týdny nebude vůbec schopný vyplout.“

„Jak je na tom *Sokol*?“

„Naši lidi dělají, co mohou, ale ještě alespoň stejnou dobu v docích stráví. Kdyby tomu velel kdokoli jiný než Mohaupt, loď půjde ke dnu. Měli štěstí. Takže v současnosti je naší jedinou funkční těžkou letadlovkou *Orel* a lehká letadlová loď *Kunovice*. K tomu tu máme asi dvě eskadry eskortek, které pendlují mezi námi a Jižní Afrikou, Tureckem a Amerikami a vozí tam nová letadla a piloty. S tím, co se děje, jsme na převoz palubních letadel museli brát už i pilotky z pomocných ženských sborů. Prostě nemáme dost kvalifikovaných pilotů.“

„Po tom, co se stalo v Tichomoří Bětce Severové, se nábor žen jenom navýšil. Ještě za jejího života o ní mluvili jako o nové Šárce. Co teprve teď. Spíš jsem se bál, že admiralita nebude chtít na lodě pouštět další ženy, po tom, co se stalo.“

„Nemůžeme si dovolit je na lodě nepouštět, potřebujeme piloty, i když je neposíláme do bojových misí, ale co v téhle válce není potenciálně bojová mise? A to je vlastně to, o čem mluvím. Víš, že i s tím, co Rusové nasadili v Tichomoří, mají ve Smolensku pořád tři lehké letadlové lodě a dvě obří eskortky z přestavěných tankerů?“

„Vím, ale naše území dokáže chránit letectvo.“

„Letectvo není všemocné a neochrání všechno. A nejde jenom o letadlovky. V Rusku mají připravených vyrazit alespoň devět nebo deset bitevních lodí a dva bitevní křižníky. A to je po loňském náletu, kdy jsme jim zlikvidovali *Potěmkina*, *Hogland* a *Svatého Georgije*. Pár jejich nejstarších bitevních lodí, co mají v různých přístavech, už nevypluje, vzhledem ke všem nepokojům v Rusku pro spoustu z nich nemají náhradní díly a součástky. Ale co mají, cpou do tříd *Něvský* a *Svatý Pjotr*.

Jenže ani to nám moc nepomůže. My odeslali naše nejnovější a nejmodernější bitevní lodě do Amerik, a aby toho nebylo málo, *Slovensko* a *Slezsko* jsem odeslal do Jižní Afriky se skupinou eskortek. Takže v Dukle máme momentálně jenom *Karla IV.*, *Přemysla Otakara II.* – to jsou naše nejnovější lodě – a potom ty staré a pomalé, *Praotec Čech*, *Libuše* a *Polsko*. *Bohemia* bude na revizi v docích ještě alespoň dva měsíce.“

Kubelík ty věci věděl, ale když mu to Mauser vylíčil tímto způsobem, přestávalo se mu to líbit.

„A k tomu předpokládám bitevní křižník *Vlk*, a co dál? Neměli nám dát ty dvě nové bitevní lodě třídy *Jagellonský*?“

„Měli, ale *Svatého Václava* se rozhodli poslat do Amerik ve stejnou dobu jako *Ďumbier*. K nám pošlou *Richarda Mělnického*, ale z něj vzali dělníky i součástky, aby dokončili včas *Václava*, takže *Mělnický* se k nám připojí nejdřív za měsíc, a to jen možná.“

Kubelíkovi se nelíbilo nic z toho, co slyšel.

„A s tím vším máme uhlídat oblast odsud až po Jižní Afriku?“

„Vlastně ano. Myslím, že naše admiralita se v tomhle až moc soustředí na Ameriky a na hrozbu ruských letadlových lodí, které jsou tam.“

„A mluvil jsi o tom?“

„Jistě, varoval jsem je před kritickým oslabením, a dokonce jsem navrhl, abychom všechny zbývající letadlové lodě – včetně eskortních – koncentrovali tady. Také jsem požádal o návrat *Slovenska* a *Slezska* z Jižní Afriky. Argumentoval jsem tím, že Domovská flotila má být schopná měřit se s tím, co mají na druhém břehu Rusové, a nespoléhat jen na letectvo. Psal jsem o tom všem podrobná hlášení a důvody.“

„A jak to dopadlo?“

Mauser se usmál a dopil limonádu. „Byl jsem povýšen na zbytečnou kancelářskou práci a na moje místo dali tebe.“

1.

„Pozor!“

„Sedte, proboha!“ zabručel Lukáš Berg, když se někteří mladší piloti začali drápat na nohy, jakmile vstoupil do brífinkové kajuty. Deset párů očí se upínalo na něj, ale na to si už zvykl.

Na palubě letadlové lodě *Blaník* se jemu a jeho pilotům říkalo pohrobci. Po ztrátách v bitvách u Panamy a u Kalifornie dostal *Blaník* spoustu nových pilotů, kteří přišli ze zničených plavidel. Ti, kteří létali na střemhlavých bombardérech, utvořili novou peruť B-Epsilon, ale pořád jich bylo jenom jedenáct místo šestnácti. A byli na tom líp než piloti stíhaček a torpédových bombardérů, jichž měl *Blaník* mnohem míň.

Berg dorazil se zbytkem svých pilotů po zničení eskortní letadlové lodě *Vidnavská nížina*. Kromě toho tady byli pohrobci z dalších eskortek jako *Polabí* nebo *Ostravská pánev* a také z lehké letadlové lodě *Tuřany*.

A teď byl jejich velitelem a během posledních několika týdnů bylo jeho úkolem secvičit je dohromady. Rád by na to měl samozřejmě víc času, ale ten právě došel. Mohl se uklidňovat tím, že do bojů

v Brazílii se zapojil s ještě většími zelenáči, jenže skoro dvě třetiny těch zelenáčů to také nepřežily.

„Tak poslouchejte,“ řekl, když stanul u tabule s rozpisy letů. „Je to tady. Průzkumné letouny potvrdily, že na Tahiti jsou pořád ruské základny a spousta pěchoty. Také potvrdily, že v zátoce Toahotu – doufám, že se to takhle vyslovuje, a jestli ne, vaše připomínky mě nezajímají – je ruská letadlová loď, nejspíš jde o tutěz, kterou poškodila naše letadla v bitvě u Panamy. Nejspíš se jí stále snaží opravit a nemá na palubě letadla, ale to nemůžeme riskovat, takže ta bude prvním cílem.“

Mezi piloty se zvedla jediná ruka.

„Pane, pokud je zneškodněná a nemá na palubě letadla, proč ji nezkusíme zajmout?“

Promluvil Béla Tivadar de Hochepped, nejnamyšlenější, nejarogantnější a – jakkoli se to Bergovi nelíbilo – také nejlepší pilot v jejich peruti. Nosil se s noblesou, která přímo říkala „já jsem ta šlechta Evropy“.

„To rozhodovali hlavouni s vyššími platy, než máme my,“ řekl Berg neutrálně. „Obecně se má za to, že je to moc velké riziko. Nemluvě o tom, že Rusové si možná teď myslí, že s tou lodí utečou, ale kdyby hrozilo, že ji obsadíme, nejspíš ji potopí sami. Takže to uděláme takhle a nebudeme riskovat naše vojáky.“

„Jenom naše piloty!“ zabručel Marek Breiner, Bergovo číslo.

„Za to nás přece platí, proto jsme tak bohatí a ženské se na nás lepší.“

Pár pilotů se zasmálo.

„Víš se něco o ostatních ruských letadlovkách?“ zeptal se kapitán-poručík Jindřich Hradec. Tohohle mladíka Berg znal ještě ze svého prvního turnusu na *Blaníku*, byli kamarádi, i když ze začátku k němu Hradec trpěl trochu syndromem uctívání hrdinů, hlavně kvůli tomu, kdo byl Bergův otec. Od té doby ale trochu vyrostli všichni a Hradec byl teď jedním z pohrobků a Bergovým zástupcem. Tuto otázku položil schválně, i když znal odpověď, ptal se kvůli ostatním.

„Ani jeden náš letecký průzkum neobjevil v okolí Tahiti žádné

ruské letadlové lodě. To samozřejmě neznamená, že se v nejméně vhodnou dobu nemohou odněkud vynořit. Musíme počítat se vším. Hlavouni chvíli mluvili o koncentrované formaci, ale nakonec se rozhodli, že naše operační skupina bude operovat samostatně, operační skupina 32.1 bude dvacet námořních mil na severozápad od nás a brazilský operační svaz FT-6 bude patnáct námořních mil na jih spolu s hlavními invazními silami. Kdo to neví, tak Brazilci mají dvě těžké letadlové lodě a jednu lehkou, kterou dostali od nás, bývalý *Prostějov*. Tyhle rozestupy nám sice brání ve vzájemné obraně, ale každá skupina má tři nebo čtyři letadlovky a dost stíhaček, aby se ubránila případnému útoku. A kdyby na nás přišel drtivý útok, odnese to jenom jedna skupina a zbytek může podniknout protiakci.“

„Já myslím, že to moc komplikujeme!“ zabučel jeden z mladších pilotů původně z *Ostravské pánve*. „Pokud na nás Rusáci zaútočí, tak jim nakopeme prdel, jako jsme jim ji nakopali vždycky. Hotovo, vyřešeno, nevím, čeho se Melichar a Antal bojí!“

Berg si mladíka měřil. Martin Melichar byl velitelem jejich operační skupiny, Vladimír Antal velel celému svazu. Někdo by řekl, že mladík má zdravé sebevědomí, tu správnou aroganci pilotů. Před rokem by to možná řekl i Berg.

Jenže dnes už by to Berg neřekl a ten mladý parchant se mýlil.

„Nakopeme Rusákům prdel?“ zeptal se tiše. Pár pilotů, kteří kamaráda začali podporovat souhlasným mumláním, najednou zmlklo, když si všimli Bergova výrazu a tónu.

„Nakopeme Rusákům prdel?“ zopakoval. „Tak to myslíte, Fajziku? Jako jsme to udělali vždycky? Rozvědka potvrdila, že ruským letadlovým lodím v Tichomoří velí viceadmirál Sergej Nikitin. To je jeden z těch vašich Rusáků, znáte ho? Nikitin v bitvě u Madagaskaru přišel o vlnkovou loď, a stejně se rychle vzpamatoval a během protiútoků potopil naši letadlovou loď *Albatros*. O pár měsíců později u Švédska potom letadlovou loď *Liška* a potom v Severním moři letadlovou loď *Káně*. A tady v Tichomoří zlikvidoval prakticky celý svaz D včetně vaší *Ostravské pánve*! Zabil víc našich pilotů a potopil víc našich lodí než kdokoli jiný. A není to jenom jím. Ruští piloti můžou mít horší

výcvik a horší letadla, ale nikdy, *nikdy*, nemůžeme zpochybňovat jejich odhodlání. A víte proč, Fajzíku? Protože pak z vás bude jen další hořící letadlo a mrtvola, která padá do moře!“

Před očima mu vyvstalo asi po tisíci letadlo Bětky Severové. Ta nepodceňovala nikoho, létala líp než kdokoli z nich. Ale nezáleželo na tom. Statistika zafungovala i proti ní. Trefili se do ní, a ne do někoho jiného.

Fajzík mlčel, do tváře se mu dostal ruměnc. Dobře, možná ještě má šanci.

„Rusy můžete nenávidět, můžete jimi pohrdat, ale nikdy, *nikdy* je nepodceňujte! Protože jinak to budu já, kdo bude muset psát vaši mámě dopis, že její syn zahynul, protože byl moc namyšlený!“

Fajzík se díval upřeně před sebe, Berg se otočil k ostatním.

Siphiwe Zuma, jediný africký pilot v peruti, přezdívaný Zdenda, zvedl ruku. „Neplánujeme nechat část torpédových a střemhlavých bombardérů v záloze pro případ, že by se ruské letadlovky objevily?“

„Plánujeme, ale o to se postarají letadlové lodě admirála Antala, my se soustředíme na Tahiti.“ Otočil se k nástěnce, kde visela sada leteckých snímků, které tam pověsil jeho radista Kunc. „V každém případě, letadlovou loď si bere na starost *Sněžka* a *Čáslav*. *Blaník* a *Kbely* půjdou po místech na ostrově, konkrétně po *téhle* palivové nádrži, *tomhle* skladu munice a *tomhle* vozovém parku. Plán je takový, že jednotlivé letky dostanou konkrétní cíle. Takže pro nás to bude třeba tak, že já povedu první roj proti muničáku, Tivadar s druhým rojem napadne vozový park a...“

*

Kontradmirál Martin Melichar stál na ochozu vlahkového můstku *Blaníku* a sledoval poslední startující střemhlavý bombardér Tatra SB-5 přezdívaný Albatros. Jeho letadlové lodě byly dost blízko k cíli, aby si letadla mohla dovolit plýtvat trochu palivem a kroužit kolem mateřských lodí, než se zformovala celá letová skupina. Stroje ze

Sněžky a Čáslavi už letěly za svým cílem, stroje z *Blaníku* a *Kbel* se vypraví právě teď, jakmile se stíhačky vzdálí.

„Pořád se mi to nelíbí,“ řekl vedle něj námořní kapitán Erik Gajdoš, jeho štábní důstojník pro letecké operace a *de facto* náčelník štábu. „Nevíme, kde jsou ruské letadlovky. Kdyby ustoupily, nenechají tady tu poslední!“

Tuhle debatu už několikrát vedli s celým štábem i s viceadmirálem Antalem při poslední poradě na palubě *Sitna*. Bohužel se k logické odpovědi nikdy nedobrali.

„Asi to zjistíme brzy, jestli tu někde jsou,“ řekl a mrkl nahoru, kde nad jeho operační skupinou kroužila hlídka stíhaček.

„Já vím, pane. Jen se v tom snažím najít smysl. Chápu, že se Nikitin rozhodne ustoupit, ale proč by tady nechával tu poslední? I kdyby byla těžce poškozená v bitvě, od bombardování uběhlo už více než šest týdnů, a od té doby letadlovka uplula dva a půl tisíce námořních mil z Panamy sem. Pokud by byla příliš poškozená, tak tu cestu nezvládne.“

Melichar by rád něčím oponoval, ale odpověď nenalézal. Gajdoš měl pravdu. Jestliže poškozená loď upluje takovou cestu, rozhodně by mohla plout dál a nepochybně byla plavby schopná. A pokud by se Rusové rozhodli ustoupit úplně, stejně by loď vzali s sebou. I kdyby nemohla přijímat letadla, pořád by ji mohli někde v domovských vodách opravit, což tady nešlo.

Na Tahiti sice vybudovali dočasná kotviště a přístavní zařízení, ale neměli tu nic, co by alespoň náznakem mohlo být považováno za suchý dok.

Ve vnitrozemí měli spoustu tábořišť. Z leteckých snímků a zpráv rozvědky Melichar zjistil, že carovi vojáci podle všeho zotročili místní obyvatele – těch pár Polynésanů, kteří zbyli po Velké bouři –, aby jim pomáhali stavět základny.

A také zde sídlil ekvivalent několika pěších a mechanizovaných divizí ruské armády. Podle odhadů alespoň sto tisíc vojáků. Výrazně víc, než co měli Brazilci a Kalifornané na vyloďovacích plavidlech a transportních lodích, ale ti zase měli podporu námořnictev tří zemí.

Česko–slovenské království své nové spojenecké závazky bralo vážně, a tak ještě před podpisem Spojenecké dohody vyslalo do Tichomoří novou bitevní loď *Svatý Václav*, zbrusu novou těžkou letadlovou loď *Ďumbier* a lehké letadlové lodě *Ruzyně* a *Líně*.

Spolu se spoustou zásobovacích lodí a tankerů, aby Třetí flotilu podporovaly v jejich tažení proti Tahiti a Havaji, kde si Rusové zřídili základny.

Logisticky to české země napnulo až na pokraj sil, ale zvládly to a teď spolu s Brazílií a Kalifornňany podnikaly první ofenzivu proti carovi v Tichomoří s jasnou zprávou, že západní pobřeží Amerik je jejich území.

Jen kdyby věděli, jak je to s ruskými letadlovými loděmi.

*

„B-Delta Jedna pro B-Epsilon Jedna, Lukáši, slyšíš mě?“

„B-Epsilon Jedna, slyším,“ řekl Berg do vysílačky, když rozpoznal hlas Lipinského, dalšího kamaráda z jeho prvního turnusu na *Blaníku* a nyní velitele perutě B-Delta.

„Na ostrově jsou protiletadlová děla, vidíme jich alespoň šest. Stíhačky z perutě KB-Alfa jdou po nich, drž jednu letku v záloze pro případ, že bude potřeba shodit bombu na jejich stanoviště.“

„Rozumím, B-Epsilon konec.“

„Protiletadlová palba, pane?“ zeptal se za ním radista Kunc.

„Ano.“ Berg se osobně ujal vysílačky. „B-Epsilon Jedna pro všechny B-Epsilony, dávejte pozor na protiletadlovou palbu. B-Epsilon Devět podrží letku v záloze, dokud to nedokončíme.“

„B-Epsilon Devět rozumí,“ odpověděl Zdenda.

To už letěli nad ostrovem Tahiti, přivítala je sporadická protiletadlová palba, ale záhy uviděli i své cíle.

Nejprve vletěla čtyři Tivadarova letadla na vozový park. První půltunová bomba explodovala uprostřed zaparkovaných nákladních aut a Berg viděl několik nákladů odlétat, jako kdyby to byly hračky, do kterých kopol hysterické dítě.

Na Tivadarově křídle letěl nováček jménem Grebs, jehož bomba dopadla s podobným výsledkem do skupiny tanků, které se už začaly rozjíždět.

Další nálety už Berg neviděl, zamířil na vlastní cíl, jímž byl muniční sklad. Kolem bylo několik stíhaček, perutí KB-Alfa z lehké letadlové lodě *Kbely*, která se snažila umlčet protiletadlová děla, a...

„Zasáhli mě!“ ozval se mu ve sluchátkách podporučík Edgar Esmann, který byl v jeho letce. „Zasáhli mě!“

Berg trhl pohledem. Mladý pilot držel výšku, ale pravé křídlo měl ošklivě pochroumané a nakláněl se.

„B-Epsilon Jedna pro B-Epsilon Čtyři, jsi v pořádku?“

„Nemám v sobě žádnou díru, moje posádka taky ne, ale ztrácíme palivo.“

„Dokážeš se vrátit na *Blaník*?“

„Ne, to nedám.“

„Leť na pobřeží a přistaň na hladině! Naše lodě vás vytáhnou!“

„Ještě můžu shodit bombu...“

„Ne, leť hned, bombu hoď do oceánu.“

„Rozkaz, B-Epsilon Jedna, omlouvám se!“

Omlouvá se, on se omlouvá, že ho trefili, omlouvá se mně, že ho trefili!

Berg viděl, jak se Esmann vzdaluje, a uvědomil si, že tenhle obdiv k němu mají nováčci často. Je pro ně *ten* Berg. Hrdina od Madagaskaru, Islandu, Brazílie a nově i Tichomoří. Byly doby, kdy by mu to lichotilo, byl by rád, kdyby byl oceňován za své zásluhy, a ne za zásluhy svého otce.

Teď bude hlavně rád, když všechny piloty přivede domů živé a zdravé.

Shodil bombu na cíl. Jeho pultunka zasáhla muniční sklad přímo a exploze byla výrazně větší než Tivadarův vozový park.

*

Tatána Grecková, rozená Timurová, byla dcerou barona Vasileje

Timura a vyrůstala v prostředí krásných bálů, kde se sešli nejlivnější lidé ze širokého okolí a kde byl každý posuzován podle toho, co měl na sobě, s kým přišel, jak se choval. Zároveň to bylo místo pro politikaření a nejrůznější zákulisní dohody od nejmenších věcí jako prodej duší až po zásadnější věci jako příslib podpory pro nadcházející petici k carskému dvoru.

Podobné petice a zákulisní dohody se jejímu otci sice staly osudnými, ale na to Taťána teď nemyslela, spíš ji napadlo, jak byl často pořadatel podobného balu nervózní, hlavně když měl hostit obzvláště vybrané hosty. Vzpomínala, jak byla ve čtrnácti letech jednou na bále pořádaném přítelem Podkorským, na který měl zavítat i carův mladší bratr princ Alexej. Podkorskij byl nervózní, ale to nebylo nic proti jeho majordomovi.

Netušila, že podobná atmosféra jako na panském plese se vzácným hostem bude panovat na palubě válečné lodě, ale přesně to se dělo. Princezna Penelopé, která se po pokusu o převrat v Panamě stala následnicí trůnu, se chtěla osobně účastnit tažení proti Tahiti, aby jménem svého lidu stvrdila novou spojeneckou smlouvu a vznik spolku států zvaného prostě Aliance. Nenechala si to vymluvit, a když se za její žádost nakonec postavil i princeznin otec, král Alejandro, admirál Tesařík neměl na vybranou a nabídl princezně svou vlajkovou loď.

Spolu s princeznou na palubu přišel i oddíl gardistů, dvořanů a diplomatů, vojenských činitelů a v neposlední řadě i Taťána a Pavel Greckovi, které si princezna rovněž osobně vyžádala.

Aby toho nebylo málo, admirál Jaroslav Tesařík se po uzdravení a návratu do služby rozhodl vztyčit vlajku ne na velké bitevní lodi, tradičním místě pro velitele flotily, ale na těžkém křižníku *Mladá Boleslav*. Pavel Taťaně důkladně vysvětlil rozdíl mezi křižníkem a bitevní lodí, ale hlavní faktor byl momentálně ten, že křižník byl jednoduše menší.

Praskal ve švech už jen po tom, co na něj Tesařík přesunul veškerý svůj štáb, včetně styčných důstojníků Brazilské armády, Kalifornské armády a Panamské královské armády. Když na palubu dorazila

i princezna Penelopé s celým svým odřadem, kapitán loď začal Taťáně připomínat právě toho zoufalého majordoma.

Nepomohlo, že cesta z Panamy na Tahiti trvala více než devět dní při rychlosti dvacet uzlů. Admirál Tesařík dal princezně svou vlajkovou kajutu, spousta hodnostářů se nacpala do kajut důstojníků a spustila se škatulata. Taťána raději ani nemyslela na to, kde teď spí nějaký nebožák na konci potravinového řetězce. Ona a Pavel sdíleli kajutu u palubního lékaře a nestěžovali si, cestovali už na mnohem horších místech. Nemluvě o tom, že s lodními nemocnicemi měla Taťána až příliš bohaté zkušenosti z paluby letadlové loď *Blaník*.

„Bitevní loď zahájí palbu za minutu, Vaše Výsosti,“ řekl kapitán Luboš Kornel, velící důstojník a „nervózní majordomus“, který princezně, Greckovým a několika hodnostářům dělal společnost v mapové kajutě, kde námořníci rozmísťovali malé žetony představující jednotlivé lodě.

„To jsou tyto čtyři,“ dodal a ukázal na sadu žetonů. Jedním z důvodů, proč se Kornel na tuto práci tak skvěle hodil, byl fakt, že před třinácti lety sloužil jako námořní atašé na českém velvyslanectví ve Španělsku a uměl skvěle španělsky.

„Ty, které byly tak poškozeny při obraně mé země?“ zeptala se Penelopé a Taťána se pousmála. Princezna věděla, co má říct.

Jednou z ní bude dobrá královna, škoda, že kvůli tomu musel zemřít její starší bratr rukou toho mladšího.

„To jsou tři z nich, Vaše Výsosti, *Rudolf II.*, *Vladislav Jagellonský* a *Jan Roháč*, všechny byly poškozeny. Čtvrtá byla *Jan Žižka*, ta šla ke dnu, a připlul ji nahradit tady *Svatý Václav*.“

Penelopé chtěla něco říct, ale přerušilo ji vzdálené hřmění, jak obří děla bitevních lodí začala ostřelovat pobřeží.

Na břehu moc ruských obranných postavení nebylo, ale co tam bylo, chtěli pročistit, než se vylodí brazilští a kalifornští vojáci. Inkoust na spojenecké smlouvě skoro ještě nezaschl, a už probíhala největší spojenecká obojživelná operace v dějinách.

V kajutě zadrnčel telefon. Kapitán do něj prohodil několik slov a potom se vrátil ke svým svěřencům. „Těžké křižníky – včetně *Mladé*

Boleslavi – zahájí palbu za další minutu. Jak vidíte na téhle mapě, s menšími děly musíme připlout blíž, a zároveň tvoříme obranu clonu kolem bitevních lodí.“

„Nechcete jít na můstek, než vaše loď začne pálit?“ zeptal se Pavel a Kornel chvíli zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou.

„Kdepak, pane Grecko. Můj první důstojník a dělostřelecký důstojník to zvládnou a já mám... povinnosti zde.“

Aneb bylo mu jasné, že jeho první důstojník loď nepotopí, ale nebyl si tak jistý, že by se někdo jiný nedopustil nějakého diplomatického *faux pas*, které by mu zničilo kariéru. Hlavně když byl admirál Tesařík s celým štábem na vlnkovém můstku, a tak tu nebyl nikdo vyšší, kdo by mu mohl pomoci.

„Než začneme pálit, Vaše Výsosti, otevřete prosím ústa. Říkáme tomu ‚dělostřelecký výraz‘. Bude to nutné kvůli vašim ušním bubínkům.“

Tařána si myslela, že je na to připravená, ale i když byla *Mladá Boleslav* jenom křižník, byla to loď s devíti děly ráže 203 milimetrů, a ta právě najednou vypálila vlastně jen pár metrů od ní.

Síla výstřelu s ní úplně zatřásla. A vzápětí loď vypálila znovu.

Penelopé se skoro nepohnula, tvář měla pořád jako porcelánová figurka.

Opravdu uměla působit majestátně.

*

Fregatní kapitán Radek Bělina stál na přídi svého – a opravdu byl jeho! – torpédoborce a sledoval, jak na palubu vytahují záchranný člun, jenž přivezl tři ztroskotané letce, kteří přistáli na hladině kousek od jeho lodě. Palba děl byla jako hřmění, když jste přímo v ep centru bouřky.

„Vítejte na palubě *Litavy*, pánové,“ přivítal je diplomatically, když před něj předstoupili.

„Podporučík Esmann, pane, děkujeme,“ řekl mladý pilot za všechny.

„Jste zranění?“

„Ne, pane, jen jsme se plácali ve vodě.“

„Palubní doktor se na vás stejně pro jistotu podívá, ale nejdřív vás dostaneme z těch mokrých šatů.“

„Díky, pane, díky.“ Esmann se podíval na obzor, kde bitevní lodě a křižníky ostřelovaly pobřeží. „Jak dlouho to ještě potrvá?“

„Za chvíli skončí, aby se mohla vyložit brazilská vojska, co jsem pochopil.“

„Moji kamarádi asi za chvíli vyrazí na další nálet, už bez nás.“ Trochu smutně se podíval směrem, kde se potopil jeho bombardér.

„Jste naživu, podporučíku, a dovedl jste sem i svou posádku. To je důležité.“

„Já vím, pane, ale znáte to, u pilotů se nebojíte toho, že umřete, bojíte se toho, že něco poserete. S prominutím, pane.“

Na tvářích Esmannova radisty a zadního střelce bylo patrné, že se svým pilotem tak úplně nesouhlasí.

*

Berg někde četl, že život na moři je z devadesáti procent nuda, z devíti procent překotná činnost a končí to jedním procentem čiré hrůzy. U palubních letců to nejspíš bylo trochu jiné, ale za poslední tři dny se chystali už na pátý nálet na pobřeží. Na to, jak bylo Tahiti malým ostrovem, který po Velké bouři přežil díky vysokým kopcům, se sem vešlo hodně ruské válečné techniky a nyní do vnitrozemí postupovaly i tři brazilské a jedna kalifornská divize.

Podle všeho to šlo armádě dobře, i když včera brazilská 43. pěší divize uvízla někde v kopcích a Bergovi piloti jim museli pomoci. Potom slyšel drby, že prý došlo ke kontroverzi, když kalifornský generál chtěl odvolat brazilského generála, a celá operace narazila na to, že vyložení sice velí brazilský armádní generál, ale vlastně se neví, jestli má právo zasahovat do vnitřního fungování kalifornské divize. Admirál Tesařík to prý musel řešit a obrušovat hrany mezi rozhádanými důstojníky. Údajně mu u toho pomohla i princezna Penelopé.

„Tak poslouchejte,“ řekl shromážděným pilotům, mezi kterými byl už i Esmann, jenž sice neměl letadlo, ale Berg ho pro tuto misi posadí do letadla místo Breinera, který působil unaveněji.

Každé správné mužstvo musí mít lidi na střídače.

„Dnešním cílem je přímo podpora Brazilců, jejich 43. pěší narazil na dělostřelecká postavení tady v kopcích, perutě B-Epsilon a B-Delta to pročistí spolu s letadly ze *Sněžky* a *Ruzyně*. Potom...“

Do brífinkové kajuty vpadl fregatní kapitán Rejžek, velitel letové skupiny *Blaníku*, štrádoval si to přímo k Bergovi a měl zvednuté obě ruce, jako kdyby hlásil, že má technický dotaz.

„Zadržte, kapitánporučíku. Zadržte. Mise zrušena!“

Sálem to zašumělo.

„Zrušena, pane?“ zeptal se Berg. To už se jim stalo jednou předtím během tažení na Tahiti. Piloti ze *Sitna* zase dvakrát dostali nové instrukce přímo za letu, jak se museli přizpůsobit aktuální situaci na frontě.

„Ano, zrušena,“ potvrdil Rejžek. „Rusové se vzdali.“

*

Jedním z důvodů, proč si Jaroslav Tesařík zvolil *Mladou Boleslav* za vlnkovou loď, byl ten, že s ní jako velitel měl větší volnost. Zatímco bitevní lodě byly strategické zbraně, které se musely držet ve formacích a nesměly moc riskovat, těžký křižník byl flexibilní, mohl s ním připlout, kam potřeboval – dokonce *Boleslav* vyčlenil z její eskadry a většinu času ji nechal operovat samostatně. V neposlední řadě byla ta loď jednoduše postradatelná. Pokud by se někdy moc přiblížil k nepříteli a loď poškodila námořní mina nebo pobřežní palba, neovlivnilo by to strategickou sílu jeho flotily.

Všechny tyto výhody sice vyvažovala dočasná potíž, že měl na palubě kromě dvou českých agentů také princeznu a půlku panamského královského paláce, ale přesto byl za svůj výběr vděčný, když teď byla *Mladá Boleslav* zakotvená v zátocě Toahotu a on na člunu mířil k pobřeží.

V člunu s ním kromě náčelníka štábu kapitána Víta seděli i Greckovi, protože ti mu dokázali poskytnout trochu jiný úhel pohledu na ruské plány. Zároveň budou podávat hlášení do Prahy pro Královskou rozvědku ve stejnou chvíli, jako bude Tesařík posílat svou zprávu králi a vládě.

Princezna Penelopé chtěla také plout na pláž, ale tady Tesařík – i její vlastní gardisté – řekli jasné a rezolutní ne. Pořád to byla válečná zóna, bez ohledu na to, že se nepřítel před několika hodinami vzdal.

Na pláži je čekal brazilský důstojník a po několika zdvořilostních frázích je hned odvedl z pláže dál do narychlo zbudovaného přístřešku, kde už seděl generál Fernando Baccarin, velitel brazilských vojsk, spolu se dvěma muži v ruských uniformách. Tesaříka nepřekvapil ten, který měl stejnokroj generálporučíka Imperiální ruské armády, ale zaskočil ho druhý, výrazně bledší a hubenější muž v uniformě kapitána prvního ranku Imperiálního ruského námořnictva.

„Jsem admirál Jaroslav Tesařík, velitel Třetí flotily Česko–slovenského námořnictva a nejvyšší důstojník nově vzniklé aliance v oblasti,“ představil se. „Toto je můj náčelník štábu, kontradmirál Kamil Vít.“

Pavla a Taťánu Greckovy na jejich vlastní žádost nepředstavil, nicméně paní Grecková začala překládat jeho vzkaz do ruštiny. Generál nejspíš usoudí, že to jsou jenom tlumočníci.

„Polní maršál Aleksandr Leonidovič Vavilov,“ představil se. Měl mohutný brunátný obličej a vypadal, že mu horko nedělá dobře. Nejspíš na něj tak působily i události posledních dní. „Velitel sil Imperiální ruské armády na Tahiti. Toto je kapitán prvního ranku Michail Michailovič Koskov, velící důstojník letadlové loď *Michail Kutuzov*, a zároveň nejvyšší námořní důstojník.“

Grecková to přeložila a Tesařík se s ostatními usadil kolem stolu, ale mračil se. Vavilov se představil jako maršál, ale měl uniformu generálporučíka, v ruské armádě to bylo o celé tři hodnostní stupně níž. A Koskov byl nejvyšším námořním důstojníkem? V improvizovaných přístavech kolem Tahiti byla spousta dalších lodí,

nákladních a pár poškozených torpédoborců. Proč tomu nevelel alespoň kontradmirál?

Nejdřív se ale rozhodl zeptat na něco jiného.

„Předpokládám, že otázky složení zbraní a zajatců jste už řešili s generálem Baccarinem?“

„Jistě,“ řekl Baccarin lámanou češtinou.

„Kolik máte mužů?“

„Zbylo tu sedmdesát tisíc mužů,“ řekl Vavilov a Grecková přeložila. „Kolik jich zůstalo po bitvě, nevím, máme spousty zraněných.“

„Raněným pomůžeme. Můj hlavní lékař už dává dohromady lékařské týmy a brazilská armáda vytvoří polní nemocnice jak tady, tak na dalších několika místech.“

„Děkuji, *gaspadin* admirál. Problém ale bude i s jídlem. Tenhle ostrov ho nemá dost a naše zásoby nebyly valné ani před vaším útokem.“

Tesařík se mračil. „Vy nemáte jídlo?“

„Nemáme ho dost.“

„Co jste udělali s místními lidmi?“

„To se řešilo dřív, než jsem byl převelen. Ale první ruské jednotky je vyhostily někam do kopců.“

Kde místní nejspíš celou dobu hladovějí, pomyslel si Tesařík hořce. Věděl – a věřil – že Vavilov za to nemůže, ale rozhodně mu to žádné sympatie nepřidalo. Ale bylo to přesně v souladu s carovou politikou. Nezáleželo mu ani na vlastních lidech, soudě podle všech těch hladomorů na Sibíři nebo incidentů v evropském Rusku, kde nechal armádu pálit do rolníků a dělníků. Proč by mu tedy mělo záležet na nějakých Polynésanech?

Vavilov měl ale zvláštní výraz zlomeného člověka a něco Tesaříkovi napovídalo, že to nesouvisí s tím, že se právě musel vzdát nepříteli. Podobně zlomeně vypadal i Koskov, i když jinak než jako kapitán, kterému se potopila loď.

Potopenou loď jsem zažil i já, jakkoli samozřejmě každý reagujeme jinak. Nicméně...

Rozhodl se zeptat napřímo.

„Odpusťte mi tento dotaz, pánové, ale vy jste se představil jako polní maršál. Jenže máte výložky generálporučíka.“

Vavilov ještě víc zbrunátněl. „Dostal jsem zprávu od cara osobně den před tím, než jste se vylodili. Oznamil mi, že na mě myslí celé Rusko a že mám bojovat do posledního muže. K tomu mě povýšil na polního maršála. Ale... na ostrově nemáme žádné sady insignií pro polního maršála – ani náš velitel Vasilij Sobčak nebyl maršál.“

Když Taťána Grecková dopřekládala, dodala: „Pane admirále, tohle je velká věc... já myslím, že to od cara byl *de facto* rozkaz k sebevraždě. Věděl, že nám nemůžou vzdorovat, ale dal jim rozkaz bojovat. A žádný ruský polní maršál od dob Petra Velikého se nikdy nevzdal v bitvě. Proto ho povýšil. Bylo mu jasné, že tu všichni padnou.“

„Vidím to stejně, pane,“ dodal Grecko, ale to už si Vavilov všiml, že nejde jen o překlad.

Tesařík se k nim otočil. „Vy jste tedy porušil carův příkaz bojovat do posledního muže? Proto nemáte zásoby? Nečekalo se, že je budete potřebovat?“

„Ano, to jsem se dozvěděl až před několika týdny. Odepsali nás.“ Obličej generála – maršála – ještě více zrudl. „Tohohle se mi dostalo. Po čtyřiceti letech služby carovi i jeho otci. Tohohle! Odepsaný jako prašivý pes. A moji vojáci – celá armáda – by zemřeli zbytečně!“

Alespoň že si vzpomněl i na své vojáky.

„Takže vaše flotila odplula?“ Tentokrát se admirál podíval na Koskova. „Vaše loď byla poškozena našimi letadly v bitvě u Panamy, že ano?“

„Ano, pane. Dopluli jsme sem, ale dál jsme nemohli.“

Tesařík dostal v první den vylodění zprávu od Martina Melichara z *Blaníku*, kde ho starý přítel varoval, že Rusové by tu jen tak letadlovou loď nenechali, pokud by měli možnost ji stáhnout.

„Vaše flotila se teda stáhla úplně?“ zeptal se, a když se neměli k odpovědi, dodal: „Proč by jinak nechali vaši letadlovou loď tady? Všichni vědí, jak jsou letadlové lodě ceněné. Obzvlášť váš admirál Nikitin.“

„Nemůžeme vám nic říct,“ ozval se Vavilov, ale sám s tím zápolil. „Jako voják to určitě chápete.“

„Chápu,“ řekl Tesařík, byť zpravodajští důstojníci flotily na to určitě budou mít jiný názor. Naštěstí měl s sebou Greckovy. „Ale... jako vojáka mě právě zaráží, že vás tady vaši lidé nechali napospas. Chápu, že ty rozkazy vydal car, ale překvapilo mě, že admirál Nikitin nic nenamítal.“

Vavilov mlčel, ale Koskov se ozval a poprvé se u něj objevila opravdová emoce.

„Admirál Nikitin to ovlivnit nemohl. Byl zatčen a odvezen letadlem do Moskvy!“

2.

V Moskvě byl krásný červnový den, alespoň tak jej zhodnotil polní maršál Dmitrij Kazarov, když vystupoval z auta na Rudém náměstí. Věnoval krátký pohled chrámu svatého Vasila Blaženého, který propůjčil náměstí jméno, a trochu delší dobu se díval na velké množství lidí, kteří zaplnili celou plochu. Byl krásný den, tak proč se neprojit? Vesměs se tu potulovali zámožnější občané, šlechtici, velcí obchodníci. Kazarova napadlo, jestli si tihle lidé uvědomují, jak křehká je bublina, ve které žijí. Moskva zatím stála stranou všech nepokojů, ale to nebude mít dlouhého trvání. Jednou tahle bublina praskne. Zajímalo ho, co budou dělat potom.

Naučí se plout s proudem jako já... pomyslel si kysele a začal stoupat po schodech do Kremlu, kde už čekala Stavka.

Dnešní plutí s proudem bude ještě zajímavější.

Následovalo ho více než deset členů jeho štábu, jako ministr války a nejvyšší vojenský velitel Ruska měl spoustu lidí, kteří pro něj dohlíželi na chod ruské válečné mašinerie. Zároveň se je snažil ochránit před největšími carovými excesy, ale ne vždy se mu to povedlo.

Jak by mohl doložit Nikitin...

Na bývalého carova oblíbence, který teď seděl v Lefortově věznici, ale dál myslet nemohl, na chodbě ho dohnal jeden z jeho štábních důstojníků.

„Pane maršále?“

„Ano, Viktor Jurijoviči?“

Plukovník Viktor Jurijovič Aksjonov byl na svou hodnost poměrně mladý muž, ze kterého vyzařovala energie. Býval armádním letcem a po fiasku u Madagaskaru ve čtyřicátém sedmém se pro Kazarova stal hlavním plánovačem rozmístění a využití pozemního letectva. Díky jeho strategiím a inovacím carské letectvo – formálně spadající pod Imperiální armádu – během posledních dvou let výrazně zlepšilo výcvik i doktrínu, vyrábělo nové typy stíhaček a bombardérů. V neposlední řadě úspěšně odrazilo několik českých náletů a jejich modifikované bombardéry Makarov Ma8 a Ma10 úspěšně bombardovaly cíle na území Česko–slovenského království a Švédska.

Teď se tento mladý ostrostřelec netvářil moc nadšeně.

„Slyšel jsem, že plány pro naši fázi operace dal car k přepracování baronce Kozlovové, je to pravda?“

„Světлана Andrejevna často vidí věci, které my ostatní ne,“ řekl diplomaticky. Tu čarodějnici neměl rád, a kromě toho, že ta ženská byla psychopatka, mu připadalo, že má u cara větší a větší vliv, což ho děsilo samo o sobě.

„Ale také vidí lidi až moc... postradatelně,“ namítal Aksjonov.

„Je válka, my jsme vojáci. Vojáci jsou postradatelní,“ řekl Kazarov tónem, který nepřipouštěl další námítky, ale potom jeho hlas změkl.

„Věř mi, Víto, nikdo nechce armádu a námořnictvo zničit.“

„Já vím, Vaše Blahorodí, jen se mi nelíbí, že někdo upravuje plány Stavky na poslední chvíli.“

„Já vím.“

Plujeme s proudem.

Ve velkém zasedacím sále už čekala spousta důstojníků, kteří se budou účastnit nadcházející operace, a prakticky všichni velitelé velkých flotil a armád. Kazarov zaujal místo v čele stolu a přelétl ostatní očima. Z těch důležitých tu byl hlavně polní maršál Valentin Fjodorov,

velitel Černomořského frontu, maršál letectva – a Aksjonovův přímý nadřízený – Michail Koptev.

Všichni se usadili a každý občas prohodil nějaké slovo se sousedem. Měli plnou hlavu porážky v Tichomoří, zprávu o Vavilovově kapitulaci na Tahiti dostali před dvěma dny. Nevěděli, co přijde.

Kazarov to věděl, bylo na něm, aby brífink vedl. A na rozdíl od Aksjonova on už viděl některé úpravy Světlany Andrejevny Kozlovové. Všechno v té chladné logice dávalo smysl. Možná se mu to nelíbilo, ale chápal to. Bohužel věděl, jak bude Aksjonov reagovat. Ten chlapík byl v tomhle předvídatelný.

Všichni přítomní povstali, když do sálu vstoupil car Petr IV., svrchovaný vládce vsí Rusi, a o krok za ním kráčel carevič Pavel, který se v posledních letech víc a víc zajímal o vojenské otázky a přebíral za otce některou agendu. Car byl stále hodně mladý, ale bylo dobře, že se mladý pán zajímá a kromě lovu a jiných radovánek na svém panství v Klinu řeší také budoucí povolání.

„Posadte se, pánové,“ zabručel car, sám se usadil v čele stolu, syna po pravici. Oba měli na sobě nazdobené slavnostní uniformy.

Nikdo se nezdržoval košatými frázemi, car se jednoduše podíval na Kazarova. „Maršále Kazarove, prosím, ujměte se slova.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo.“ Pobočník mu podal složku s dokumenty, ale základ si pamatoval. Přelétl očima shromážděné důstojníky.

„Pánové, jak nepochybně víte, před dvěma dny se vzdala naše základna na Tahiti. Podlehla po třech dnech bojů, kdy na ni udeřila Česko–slovenská flotila a na ostrově se vylodila brazilská a kalifornská vojska. U pobřeží Tahiti byla rovněž potopena letadlová loď *Michail Kutuzov* a několik dalších lodí. *Kutuzov* byl poškozen při bojích u Panamy a nebylo možné s ním odplout přes Tichý a Indický oceán.“

„Já si dovolím dodat, že generál Vavilov byl povýšen na polního maršála a dostal přímo ode mě rozkaz, aby se nevzdával,“ řekl car. „Ten rozkaz vědomě porušil. Jeho rodina byla zatčena a deportována dnes ráno.“

Následovalo tíživé ticho. Car k exemplárním trestům poslední dobou přistupoval často. Většina přítomných důstojníků se najednou dívala na desku stolu, jako by se na sebe báli strhávat pozornost.

Nakonec ticho prolomil opět car.

„Pokračujte, Dmitriji Sergejeviči.“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Tak tedy ztráta Tahiti byla bolestná, ovšem nikoli neočekávaná, byť měli Češi a jejich spojenci menší ztráty, než bychom si přáli. Naše základna na Havaji podle všeho padne do několika týdnů.“

„S dovolením, Dmitriji Sergejeviči,“ ozval se veloadmirál Rusanov. „Naše Tichomořská flotila má pořád pět letadlových lodí, tři z nich jsou největší na světě. Může se viceadmirál Čiževskij pokusit o protiútok a potopit české letadlové lodě? Tím by mohl celou nepřátelskou expediční flotilu zahnat na ústup.“

Aljoša Čiževskij byl novým velícím důstojníkem 2. leteckého svazu po tom, co byl Sergej Nikitin zatčen a odvezen do Moskvy.

„To bohužel nepůjde. Druhý letecký svaz a celá jeho logistická podpora zásobovacích lodí byla odvolána a touto dobou pluje Tichým oceánem a dál zamíří do Indického oceánu.“

„Až do Indického oceánu?“

„Ano, Tichomořská flotila cestou připravila zásobovací, a hlavně cisternové lodě. Flotila bude udržována v chodu.“

„Ale proč?“

Další důstojník zvedl ruku. „Jestli mohu, já bych se rád zeptal, zda můžeme evakuovat Havaj, pokud není šance ostrov udržet. Máme na něm další desetitisíce vojáků.“

„Ne, Havaj se evakuovat nebude,“ pronesl car. „Velitel na Havaji ode mě dostal stejné rozkazy jako generál Vavilov. Víme, že je Česko–slovenské království a jejich noví spojenci budou chtít vykourřit. Čím déle je tam zdržíme, tím lépe.“

Důstojník otevřel pusu. „Ale k čemu to zdržení pomůže, Vaše Veličenstvo?“

Petr IV. se opět podíval na Kazarova a přikývl.

„Všichni jste byli zasvěceni do určitých fází operace Tajfun, která

zahrnovala naši podporu Jihoamerické lidové federace proti Brazílii, podporu převratu v Panamě i útok na Kalifornii. Spousta z vás má nepochybně dojem, že operace Tajfun selhala, protože jsme nedosáhli našeho strategického cíle, jímž bylo obsazení Kalifornie a její úrodné půdy. Nicméně operace Tajfun má několik úrovní a pokud jedna selhala, může fungovat další, čímž se řešil problém s případným selháním lidského faktoru.“

Jako třeba s tím, že Nikitin ustoupil se svými letadlovými loděmi nebo že se Vavilov vzdal.

„Předchozí fáze operace Tajfun pro nás znamenaly úspěch, protože Česko–slovenské království většinu hlavních sil přesunulo do Tichého oceánu, včetně prakticky všech svých nejnovějších bitevních a letadlových lodí, a k tomu i odpovídající logistickou podporu. Tento úspěch je o to silnější, že ponorky admirála Kulara,“ kývl na důstojníka, který měl na starosti ponorkovou flotilu ve Smolensku, „úspěšně zasáhly českou letadlovou loď *Sokol*, která je stále opravována v docích v Dukle.

To pro nás v současnosti znamená, že rovnováha sil v domovských vodách Česko–slovenského království hraje v náš prospěch. A s tím právě počítá operace Tajfun 5. Stručně řečeno, operace Tajfun 5 je invaze na území Česko–slovenského království.“

I přes všechnu úctu a vybrané chování v přítomnosti cara a jeho syna to nyní sálem zašumělo. Někteří starší generálové a admirálové si určitě museli myslet, že se přeslechli. Velká vodní plocha mezi Ruskem a Česko–slovenským královstvím prakticky znemožňovala účinnou obojživelnou invazi. Do Švédska se to podařilo, ale to nemělo zdaleka tak dobré námořnictvo a letectvo, jako mají Češi teď.

„Tohle není žádná malá šarvátka, žádná prohnaná strategie, to je úder vedený na absolutní vítězství. Jak někteří víte, Rusko před několika měsíci uzavřelo spojeneckou dohodu s Bulharskem.“

Pár příkivnutí. Nebyla to úplně tajná informace, bulharský car Simeon měl vždycky k Rusku vřelý vztah a přijímal jeho rady při podrobování Rumunů. Jenže Bulharsko – i po získání rumunského území – zůstalo po Velké bouři jen druhořadou mocností. Jeho

armádu tvořilo jen několik bojeschopných divizí se zastaralou technikou a námořnictvo si sotva zasloužilo to jméno.

„Možná nevíte, že zde polní maršál Fjodorov nepozorovaně přesunul několik svých vojáků přes Černé moře do Bulharska. Byly to malé výpravy, tu a tam nějaký prapor, nic, čeho by si česká rozvědka výrazněji všimla, a zároveň jsme odchytili většinu českých špiónů v Bulharsku. Jakmile bude spuštěna operace Tajfun 5, do Bulharska začneme přes Černé moře přesouvat velké konvoje válečného materiálu, a hlavně vojáků a techniky Černomořského frontu. Naším cílem je vpadnout přes bulharské hranice do Česko–slovenského království, do maďarské Panonie, a postupovat až k Dunaji. Tím získáme většinu jejich úrodné půdy, a zároveň jim ušetříme úder, ze kterého se jen tak nevzpamatují.“

„Ale... ale...“

„Ano, generále Ibramove, máte dotaz?“

„Celá invaze bude spoléhat na to, že naši armádu – celý náš front – budeme schopní zásobovat přes moře. Bulhaři nás zásobovat nedokážou.“

„Máte pravdu. Budeme muset naši armádu podporovat pravidelnými dodávkami přes Černé moře z Nového Sevastopolu do bulharských přístavů Chaskovo a Pleven. Proto potřebujeme neutralizovat česko–slovenskou Domovskou flotilu. A to bude úkol pro naši Baltskou flotilu.“

Admirál Valerij Lazutkin, který Baltské flotile velel, se zatvářil překvapeně. „Proč jsem o tom neslyšel?“

„Celá operace byla držena v utajení, aby se o tom nepřítel nedoslechl, a reálný rozměr dostala ve chvíli, kdy bylo potvrzeno, že česko–slovenská Třetí flotila je u Tahiti a nebude se moci jen tak odpoutat, a až se odpoutá a bude se vracet sem, cesta jí může trvat i měsíc, pokud budou mít logistické potíže. Za tu dobu se válka může rozhodnout.“

Lazutkin byl zkušený admirál ze staré školy, který si zasloužil nejprestižnější post v carském námořnictvu. Teď ovšem vypadal, že by ten úkol raději přenechal někomu jinému.

„Ale... Dmitriji Sergejeviči, stále tu je česko–slovenská Domovská flotila, která je pořád silná.“

„Baltská flotila je silnější.“

„Od začátku války jsme byli silnější, a nepomohlo nám to. Naše starší bitevní lodě ani nevyplují. Ano, máme momentálně více letadlových lodí, ale žádné moderní. Máme tři lehké letadlové lodě a dva pomalé přestavěné tankery.“

„Admirál Čiževskij už s Druhým leteckým svazem míří sem, takže námořní letectvo dost posílí. Ale i jemu cesta potrvá dlouho a útok na českou Domovskou flotilu musí proběhnout co nejdřív. Nicméně Čiževskij bude schopen posléze nahradit ztráty a hlídat Černé moře.“

„Ztráty... upřímně se obávám, že ztráty budou. Potřebujeme čas na přípravu.“

„Operace bude zahájena 10. července,“ prohlásil Kazarov.

„To je za osmnáct dní!“

„Přesně tak.“

„To přece nejde. Spousta našich lodí ještě nemá ani dost zásob, a vzhledem k nepokojům ve středním Rusku ani mít nebude. Můžeme mít velké ztráty.“

„Velké ztráty nebudou představovat problém, pokud nepříteli rovněž způsobíte velké ztráty. Dokonce i poměr dvě naše lodě za jednu jejich bude představovat dobrý obchod.“

Lazutkin jen zíral. „Ale to přece nejde!“ zopakoval. „Nemůžeme jen tak poslat ke dnu celou Baltskou flotilu kvůli...“

„A dost,“ ozval se car a propaloval velitele Baltské flotily pohledem. „Evidentně pro tento úkol nejste ten pravý, Valeriji Petroviči, tímto vás odvolávám z funkce velitele Baltské flotily.“

„Ale Vaše Veličenstvo!“

„Opusťte okamžitě místnost, Valeriji Petroviči!“

Admirál zbledl. Moc dobře věděl, jak dopadají důstojníci, kteří se znelíbili carovi. Díval se kolem, ale nikdo se mu nepodíval do očí, u nikoho nenalezl zastání.

Nakonec se zvedl a pomalým krokem odešel z místnosti jako odsouzenec kráčející na popravu.

Což možná nebylo jen přirovnání.

„Prosím, pokračujte, Dmitriji Sergejeviči,“ vybídl car Kazarova, jako by se nic nedělo. Maršál si ale všiml, že se carevič Pavel tváří velice nespokojeně.

On si to před otcem může dovolit. My ne.

„Jak jsem řekl, cílem Baltské flotily bude zneškodnit Domovskou flotilu. Stačí strategicky, aby nemohla efektivně zasáhnout v Černém moři. Samotné invazi budou předcházet ještě další akce. Jednou z nich bude rozsáhlé nasazení ponorek. Zaznamenali jsme velké úspěchy v Černém moři, ale ve větší míře nasadíme ponorky až u českých přístavů. Možná se nám podaří poškodit další jejich velkou loď.“

Admirál Kular jen přikývl. Raději to nekomentoval, i když si ztráty mezi svými ponorkáři dokázal nepochybně představit velice barvitě.

„A další část bude strategické bombardování cílů po celé oblasti království. Napadneme samozřejmě základny v Maďarsku poblíž bulharských hranic, ale naším cílem je vyvolat zmatek a chaos, takže pošleme skupiny bombardérů – klidně i po jedné peruti – proti Praze a Drážďanům a dalším významným místům.“

Maršál letectva Koptev zbledl stejně jako jeho námořní kolega Lazutkin. Věděl, co to bude znamenat pro jeho piloty. Ale mlčel.

Což se nedalo říct o plukovníku Aksjonovovi.

Viktore, prosím tě, mlč!

„Pane maršále, tohle ale znamená, že naše bombardéry nebudou mít podporu stíhaček. Ty nemají takový dolet.“

„Přesně tak, Viktore Jurijoviči.“

„To pak bude pro piloty sebevražda!“

„K cílům se dostanou, když poletí dostatečně vysoko, zpátky je odhalí, ale to bude až během návratu, po tom, co splní úkol.“

Pronesl to tónem, který snad Aksjonovovi jasně naznačil, ať mlčí. Ale Viktor Aksjonov byl moc sebejistý, moc neprozíravý, a znal i příliš mnoho pilotů, které budou posílat na smrt, aby mlčel.

„Chápu strategické bombardování, Vaše Blahorodí, chápu

potřebu udeřit na více míst, ale můžeme napadnout mnohem bližší cíle jako Košice nebo Prešov. Jaký má smysl letět tak daleko?“

„Protože český král si zaslouží vědět, jaké to je, když mu na hlavu padají bomby,“ prohlásil car chladně a upřel pohled na mladého plukovníka.

*

„Chtěl jsem vás ochránit před nejhorším, mrzí mě to.“

Aksjonov na něj čekal v salónku v Kremlu, kam se uchýlil poté, co mu car nařídil opustit sál. Tam se připojil k admirálu Lazutkinovi a během porady následovali ještě dva další důstojníci. Teď tu ale čekal Aksjonov sám. Ostatní evidentně neměli čas nebo chuť poručit si občerstvení. Aksjonov to vnímal jako odsouzenec, který si dává poslední jídlo.

„Carevič se za vás přimluvil. On to umí dobře.“

„Škoda, že neumí dobře i zastavovat tohle šílenství.“

„Viktore Jurijoviči, mlčte!“

„Pane, při vši úctě... copak vy nevidíte, kam tohle spěje? Myslíte si, že tohle je dobré pro Rusko?“

„Co je alternativa? Že nás převálcuje ta bolševická svoloč?“

Aksjonov měl před sebou skoro dopitou sklenku vína. To mu zatemnilo rozum. Nebo mu prostě už bylo jedno všechno.

„Má mě zabít car, nebo bolševici? Mrtvý budu stejně.“

„Měl byste děkovat Bohu, že vás nikdo kromě mě neslyší! A taky byste měl děkovat careviči, že vás nepotkal mnohem horší osud!“

„Tak co pro mě vymysleli?“

Kazarov najednou dostal chuť objednat si vlastní víno, ale nemohl. Za půl hodiny se znovu setká s carem, a tentokrát i se Světlanou Kozlovovou.

„Jste degradován na majora. Budete se hlásit na letecké základně v Samaře, kde převezmete velení perutě bombardérů. Carevič přesvědčil Jeho Veličenstvo, že vaše zkušenosti a pilotní schopnosti se budou hodit pro nadcházející leteckou ofenzivu.“